

skal ske, så det kan jeg godt forstå. Men det går altså ikke her.

Jeg kan undre mig over, at man siger, at man ikke kan sætte et arbejde i gang med hensyn til, hvordan biblioteksafgiften har virket, nu, hvor der er gået 5 år. Hvordan har man så kunnet udgive denne lille pæne skrivelse, som hedder »Hvordan gik det så til? Vurdering af biblioteksafgiften 1991-1997«, udgivet oktober 1996. Ja, man kan jo f.eks. starte med at tage den her bog, så ved man lidt om, hvordan det virkede.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg vil gerne sige, at Det Konservative Folkeparti agter ikke at gå ind i en generel debat i dag om biblioteksafgiften, men efter at have lyttet til hr. Hans Christian Schmidt synes jeg måske alligevel, det er rimeligt af hensyn til de tilhørere, der er, at få præciseret, at biblioteksafgiften betales ikke efter de udlånte bøger, men efter det antal bøger og sider, der står på hylderne. Det er jo en forskel. Det er ikke sådan, at det er populariteten af en bog, der bestemmer afgiften. Men jeg skal som sagt ikke gå ind i en debat om generelle problemer her.

Ministeren ønsker at udskyde revisionen af loven, og vi finder fra konservativ side, at det er helt fint, at vi får en bedre vurdering af biblioteksafgiften og virkningen af den lov, vi har nu. Det vil bl.a. kunne ske gennem den arbejdsgruppe, der er nedsat.

På den baggrund finder vi det også relevant at udskyde overgrænsen til en kommende lovrevision, men vi vil da godt allerede nu annoncere, at til den tid vil vi også grundigt gå ind og vurdere rimeligheden af en sådan. Vi vil så benytte tiden indtil revisionen til at finde ud af, hvem der efter den gældende lov får de mange penge.

Når det drejer sig om ophævelse af undergrænsen, finder vi, at det er meget fornuftigt. Det betyder, at ca. 6.000 forfattere vil kunne modtage biblioteksafgift, og det er jo for resten helt på linje med det forslag, som De Konservative og Venstre fremsatte i sidste samling.

Men vi vil så gerne bede ministeren løfte sløret for den undergrænse, som ministeren alligevel administrativt gerne vil have bemyndigelse til at sætte. Vi vil gerne kende størrelsen; det synes vi er ganske relevant, inden vi giver løfte om at stemme for loven.

Men generelt er vi meget positive.

Aage Frandsen (SF):

SF var med til at vedtage biblioteksloven, da den blev vedtaget i 1991, på linje med alle øvrige partier, der var her i Folketinget på det tidspunkt, undtagen Fremskridtspartiet. Det vil sige, at vi hæfter for det, der blev besluttet dengang, og beslutningen dengang var jo, at der skulle ske en ændring, som skulle træde i kraft nu.

Derfor kan man undre sig lidt over, at de, der var utilfredse med dét, som skulle træde i kraft pr. 1. januar, tilsyneladende reagerer på et tidspunkt, hvor det altså er lidt underligt at reagere, fordi man burde have reageret for lang tid siden, hvis man var utilfreds.

Man kan måske spørge sig selv, om reaktionen alene kom og i hvert fald blev fremmet af, at regeringen havde et forslag til besparelse på finansloven, som vi i hvert fald var nogle som ikke kunne forstå i forhold til den tidligere gældende aftale. Det være så det!

Vi kan støtte forslaget, som ligger, med henblik på at få det udsat, for vi mener også, der er grund til at kigge nærmere på de grænser. Jeg vil godt tilkendegive, at med hensyn til bagatelgrænsen er vi klart tilhængere af, at den falder væk i den form, vi kender i dag. Man kan undre sig over, at de forfattere, der har skældt ud over, at man fjernede overgrænsen, ikke for lang tid siden har kritiseret, at man havde en bagatelgrænse, for det er da noget underligt noget, at bare fordi man er en lille fattig forfatter, skal den smule, man får, tages fra én; derimod, hvis det er de mere rige forfattere, så himler de op over, at man tager noget fra dem. Uanset om man synes, det er berettiget eller ej, er det da også uberettiget at tage fra de små fattige forfattere; man må håbe, de har en anden indtægt ved siden af. Men altså vi er tilhængere af, at man fjerner bagatelgrænsen, som vi kender den i dag.

Med hensyn til overgrænsen synes vi også, selv om vi står ved, hvad vi sagde i 1991, at det er rimeligt at se på den udformning, den har. Man kan sagtens lave en grænse, som ikke er firkantet i forhold til 200.000 kr., men således at man laver en gradvis aftrapning.

I den forbindelse vil jeg godt fremhæve, at sådan som loven er udformet, og sådan som loven altid har været udformet og nødvendigvis vil være udformet, er det ikke pr. automatik et spørgsmål, om man har bøger stående på hylderne; for hvis det var tilfældet, var der altså også nogle udenlandske forfattere, der pludselig skulle have nogle penge.